

Arrest

nr. 42 708 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. L. MATTERN loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Eid ABDULLATIF en Randa AWEEL, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 augustus 2009 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat de vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 21 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 5 januari 2010.

1.3. Op 25 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van Eid ABDULLATIF (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een christen te zijn geboren te Balkis, provincie Hassake. U zou in Jaramana te Damascus woonachtig geweest zijn. U zou uw legerdienst verschillende keren hebben kunnen uitstellen omwille van uw studies en omwille van het feit dat uw vader een hartinfarct zou gehad hebben waardoor u de kostwinnaar werd binnen de familie en de juwelierszaak van uw vader diende open te houden. In 2004 zou u gehuwd zijn met R. (...) A. (...) (O.V. 6.431.551) en in 2005 zou zij bevallen zijn van jullie zoon R. (...). U zou opnieuw uitstel voor uw legerdienst gekregen hebben omdat u vaak met uw zoontje naar het ziekenhuis diende te gaan aangezien hij gehandicapt is. Op 2 januari 2008 zou u uiteindelijk op eigen initiatief uw legerdienst begonnen zijn. U zou drie maanden opleiding gevolgd hebben en vervolgens in Damascus zijn gestationeerd. U zou na één maand dienstplicht met uw overste, 'amid' (= generaal) M. (...) K. (...), zijn overeengekomen om tegen betaling van 15.000 Syrische lires per maand niet op uw post te hoeven blijven waardoor u naar huis kon om de juwelierszaak open te houden en voor uw zoontje te zorgen. Deze onderlinge overeenkomst zou probleemloos verlopen zijn totdat een jaar later, in mei 2009, de generaal nog eens 10.000 Syrische lires extra wilde ontvangen voor deze 'gunst'. U zou dit echter geweigerd hebben aangezien u dit bedrag niet kon betalen, u moest immers nog de studies van uw jongere broer S. (...) bekostigen. De generaal zou dan voorgesteld hebben om twintig gouden armbanden te 'verzwaren' opdat hij deze dan met winst kon verkopen. U zou hiermee ingestemd hebben en deze dienst verleend hebben opdat u naar huis kon terugkeren. Uw vader zou echter op de hoogte zijn gekomen van deze malafide praktijken en u gevraagd hebben hiermee te stoppen opdat de reputatie van de winkel niet zou worden geschonden. De generaal zou echter geëist hebben om verder te gaan met deze lucratieve handel. Het kwam tot een dispuut tussen u en de generaal waardoor u op 14 mei 2009 in de cel van uw legereenheid zou zijn beland. Op 18 juni 2009 zou u uiteindelijk zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u doorging met het verzwaren van gouden armbanden zoniet zou u beschuldigd worden van desertie. Uw vader zou u aangeraden hebben onder te duiken in de kuststad Kassab. Op 25 juni 2009 zou u er per taxi samen met uw echtgenote en zoontje naar toe zijn gereisd. In Kassab zou u uw echtgenote ingelicht hebben over uw probleem. Tijdens uw verblijf aldaar zou u vernomen hebben dat de politie naar uw familie gekomen was met een opsporingsbericht. Uw familie zou meegedeeld hebben niet te weten waar u bent waarna de politie nooit meer naar uw familie zou zijn teruggekeerd. Op 1 augustus 2009 zou een Turkse smokkelaar jullie in Kassab hebben opgehaald en jullie met de wagen over de grens hebben gebracht. Dit verliep zonder problemen daar hij de douaniers zou kennen. In Antakya zouden er valse paspoorten gemaakt zijn waarmee jullie aan boord van een caravan tot in België zouden zijn gereisd. Op 13 augustus 2008 zouden jullie in België zijn aangekomen en de volgende dag heeft u hier samen met uw vrouw asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf in België heeft u nog contact met uw familie maar zij zouden geen nieuws meer voor u hebben aangezien, behalve die ene komst van de politie, er daarna niemand meer is langsgekomen. Via een tussenpersoon zou u hier in België in het bezit zijn gekomen van uw origineel gezinsboekje, originele huwelijksakte en de originele identiteitskaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat er **geen geloof** kan worden gehecht aan de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten en naar België te zijn gekomen. U verklaart Kassab te hebben verlaten met de hulp van ene H. (...) die jullie in zijn pick-up naar Antakya (Turkije) bracht. U gevraagd met welke documenten jullie reisden, verklaarde deze reis **zonder** enig document te hebben volbracht. U vergoelijkt deze handelwijze door te stellen dat H. (...) de douaniers aan de grens kende (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw uitleg kan niet overtuigen daar identiteitscontroles in Syrië en bij het oversteken van de Syrisch/Turkse grens hoe dan ook steeds zeer wel mogelijk zijn. Uw verklaring dat H. (...) de douaniers kende sluit niet uit dat u toch grondig zou kunnen worden gecontroleerd en er u zou worden gevraagd documenten neer te leggen. Daarenboven verklaarde u op het einde van uw verblijf in Kassab te hebben vernomen dat er een opsporingsbericht op uw naam was uitgevaardigd vanwege het plegen van desertie waardoor het niet meer dan logisch is dat u geseind zou staan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u dan bij een controle zonder enig document zou worden aangetroffen, is het dan ook niet meer dan logisch dat men een onderzoek naar u zou instellen en aan het licht zou komen dat u door uw autoriteiten zou worden gezocht. Voorts verklaart u dan in Antakya in

het bezit te zijn gesteld van valse paspoorten waarvan u en uw echtgenote zich de 'Turkse namen' dienden in te prenten. In dit kader kan het dan niet overtuigen dat u, noch uw echtgenote, op de hoogte blijken te zijn van de specifieke nationaliteit van deze paspoorten, noch van de aard van het visum dat in deze paspoorten was opgenomen (gehoorverslag CGVS, pp. 4-5; CGVS vrouw, pp. 3-4). Een kennis met betrekking tot deze feiten is immers essentieel om een identiteitscontrole zonder problemen te kunnen doorlopen en de vaststelling dat noch u, noch uw echtgenote enige verduidelijking hieromtrent kunnen geven en hier blijkbaar niet door H. (...) op zouden zijn voorbereid kan dan ook totaal niet overtuigen. Ook de vaststelling dat u noch uw echtgenote weten te vertellen welke landen jullie sinds het verlaten van Turkije zouden hebben doorkruist wekt de nodige verbazing, temeer u verklaart driemaal te zijn gecontroleerd (gehoorverslag CGVS, p. 5, CGVS vrouw, p. 4). Gezien bovenstaande observaties kan er niet alleen geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde reisweg, maar ondermijnt zulks ook uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaande appreciatie wordt bevestigd door het feit dat u plots op de zetel van het Commissariaat-generaal melding maakt van het feit dat u **tijdens uw onderduikperiode in Kassab** vernomen zou hebben dat er een **opsporingsbericht op uw naam was uitgeschreven** (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4), terwijl u in uw vragenlijst, dd. 21/08/2009, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, **nooit enige allusie** gemaakt hebt op het bestaan van een dergelijk opsporingsbericht (Vragenlijst, p. 2). Toen u met deze lacune geconfronteerd werd, antwoordde u enkel dat de vraag u niet gesteld werd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze verklaring biedt geen afdoende verschooning daar u door de ambtenaar van DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten en het daarenboven aan de kandidaat-vluchteling zelf is om dergelijk cruciaal element te vermelden, temeer dit opsporingsbericht aan de basis ligt van uw onmiddellijke vluchtaanleiding. Het niet eerder vermelden van een dergelijk feit, tevens de directe aanleiding tot uw vlucht uit Syrië, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat u op het einde van het gehoor op het CGVS **toevoegde** dat u behalve te zullen worden vervolgd omwille van desertie **ook valselijk beschuldigd zal worden omwille van het behoren tot de groep van A. (...) K. (...)** (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u dit element niet in uw vragenlijst hebt laten noteren, beweerde u dit wel degelijk te hebben vermeld aangezien u zich meent te herinneren dat er u toen dezelfde vraag, welke uw vrees bij terugkeer is, is gesteld geworden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nergens in de vragenlijst is er echter sprake van deze valse beschuldiging, dit terwijl het verslag u in het Arabisch werd voorgelezen en u het daarna ter akkoord ondertekend hebt zonder enige allusie te maken op het feit dat dit element niet zou zijn vermeld, net zomin hebt u zelf spontaan op de zetel van het CGVS enige melding gemaakt van lacunes in de vragenlijst van DVZ of enig ander probleem.

Daarnaast wordt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas andermaal bevestigd door het feit dat u en uw echtgenote, R. (...) A. (...) (OV 6.431.551), **tegenstrijdige verklaringen** met betrekking tot recente informatie over uw situatie in Syrië hebben afgelegd. Zo beweerde u dat tot op heden **de Syrische autoriteiten**, meerbepaald de '**shurta**' (politie), behalve die ene keer dat ze met het opsporingsbericht bij uw familie zijn langsgeweest, **niet meer naar uw familie zijn teruggekeerd**. Uw familie had hen toen duidelijk gemaakt niet te weten waar u bent (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 6). Uw echtgenote echter verklaarde dat u sinds uw verblijf in België van uw familie vernomen zou hebben dat er nog **regelmatig patrouilles** van de '**amn jaysh**' (militaire veiligheidsdienst) blijven langskomen waarop uw familie hen zou meedelen niet te weten waar u bent (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaring, bleef ze bij haar verklaring en voegde er zelfs aan toe dat u zelf deze informatie van uw familie vernomen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het feit dat jullie beiden uiteenlopende verklaringen hieromtrent afleggen wijst andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Gezien bovenstaande observaties bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève loopt, noch bent u erin geslaagd aan te tonen een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw huwelijksakte en uw gezinsboekje, hebben betrekking op uw identiteit en uw gezinssituatie, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, Randa Aweel (O.V. 6.431.551), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van Randa AWEEL luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een christen te zijn geboren te Sadat, provincie Homs. Op 23 augustus 2004 zou u gehuwd zijn met A. (...) E. (...) (O.V. 6.431.551) met wie u in Jaramana te Damascus zou hebben gewoond. Op 14 mei 2005 zou u bevallen zijn van jullie zoontje R. (...). Uw echtgenoot zou zijn legerdienst hebben kunnen uitstellen omwille van zijn studies en omwille van het feit dat hij de kostwinnaar van de familie was geworden nadat zijn vader een hartinfarct had gehad. Na de geboorte van R. (...) zou uw echtgenoot gedurende twee jaar vaak met jullie zoon naar het ziekenhuis hebben moeten gaan. In 2008 besloot uw echtgenoot zijn legerdienst te beginnen aangezien er geen verdere belemmeringen zouden geweest zijn. Na één maand dienst te hebben gedaan zou hij een overeenkomst gesloten hebben met 'amid' (generaal) K. (...). Tegen betaling van 15.000 Syrische lires per maand zou uw echtgenoot niet naar zijn legerpost dienen te gaan waardoor hij de juwelierszaak van zijn vader verder kon openhouden. In mei 2009 zou uw echtgenoot gedurende een maand niet naar huis zijn gekomen. Bij zijn thuiskomst op 18 juni 2009 zou hij u meegedeeld hebben dat hij nood had aan vakantie. Op 26 juni 2009 zouden jullie, zonder in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument, per taxi naar de kuststad Kassab zijn gereisd. Tijdens jullie verblijf aldaar zou uw echtgenoot u ingelicht hebben over zijn expliciete problemen met de generaal. Na twintig dagen verblijf in Kassab zouden jullie vernomen hebben dat de 'amn jays' (militaire veiligheidsdienst) was langsgesproken bij uw schoonfamilie met een opsporingsbericht op naam van uw man. Begin augustus 2009 zouden jullie met behulp van een Turkse smokkelaar van Kassab naar Antakya in Turkije zijn vervoerd. In Antakya zouden er vervalste paspoorten zijn gemaakt en na tien dagen verblijf aldaar zouden jullie in een caravan naar België gevoerd zijn. Op 13 augustus 2009 zouden jullie in België zijn aangekomen en de volgende dag heeft u hier samen met uw echtgenoot asiel aangevraagd. Sinds jullie verblijf in België zou uw echtgenoot van zijn familie vernomen hebben dat er nog regelmatige patrouilles zijn van de 'amn' op zoek naar hem. Via een Iraakees in het Rode Kruis opvangcentrum te Natoye, en die familie heeft wonen in Syrië, zouden jullie hier in België in het bezit zijn gekomen van jullie originele huwelijksakte, originele gezinsboekje en uw Syrische identiteitskaart.

B. Motivering

Uit de door u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u uw asielrelaas volledig steunt op de asielmotieven aangehaald door uw echtgenoot, A. (...) E. (...) (O.V. 6.431.551). Vermits het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in hoofde van uw echtgenoot omdat er **geen geloof** kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, kan bijgevolg evenmin ten aanzien van u gesteld worden dat u uw land ontvlucht bent uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. We verwijzen hiervoor naar de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat er **geen geloof** kan worden gehecht aan de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten en naar België te zijn gekomen. U verklaart Kassab te hebben verlaten met de hulp van ene H. (...) die jullie in zijn pick-up naar Antakya (Turkije) bracht. U gevraagd met welke documenten jullie reisden, verklaarde deze reis **zonder** enig document te hebben volbracht. U vergoelijkt deze handelswijze door te stellen dat H. (...) de douaniers aan de grens kende (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw uitleg kan niet overtuigen daar identiteitscontroles in Syrië en bij het oversteken van de Syrisch/Turkse grens hoe dan ook steeds zeer wel mogelijk zijn. Uw verklaring dat H. (...) de douaniers kende sluit niet uit dat u toch grondig zou kunnen worden gecontroleerd en er u zou worden gevraagd documenten neer te leggen. Daarenboven verklaarde u op het einde van uw verblijf in Kassab te hebben vernomen dat er een opsporingsbericht op uw naam was uitgevaardigd vanwege het plegen van desertie waardoor het niet meer dan logisch is dat u geseind zou staan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u dan bij een controle zonder enig document zou worden aangetroffen, is het dan ook niet meer dan logisch dat men een onderzoek naar u zou instellen en aan het licht zou komen dat u door uw autoriteiten zou worden gezocht. Voorts verklaart u dan in Antakya in het bezit te zijn gesteld van valse paspoorten waarvan u en uw echtgenote zich de ‘Turkse namen’ dienden in te prenten. In dit kader kan het dan niet overtuigen dat u, noch uw echtgenote, op de hoogte blijken te zijn van de specifieke nationaliteit van deze paspoorten, noch van de aard van het visum dat in deze paspoorten was opgenomen (gehoorverslag CGVS, pp. 4-5; CGVS vrouw, pp. 3-4). Een kennis

met betrekking tot deze feiten is immers essentieel om een identiteitscontrole zonder problemen te kunnen doorlopen en de vaststelling dat noch u, noch uw echtgenote enige verduidelijking hieromtrent kunnen geven en hier blijkbaar niet door H. (...) op zouden zijn voorbereid kan dan ook totaal niet overtuigen. Ook de vaststelling dat u noch uw echtgenote weten te vertellen welke landen jullie sinds het verlaten van Turkije zouden hebben doorkruist wekt de nodige verbazing, temeer u verklaart driemaal te zijn gecontroleerd (gehoorverslag CGVS, p. 5, CGVS vrouw, p. 4). Gezien bovenstaande observaties kan er niet alleen geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde reisweg, maar ondermijnt zulks ook uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaande appreciatie wordt bevestigd door het feit dat u plots op de zetel van het Commissariaat-generaal melding maakt van het feit dat u **tijdens uw onderduikperiode in Kassab** vernomen zou hebben dat er een **opsporingsbericht op uw naam was uitgeschreven** (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4), terwijl u in uw vragenlijst, dd. 21/08/2009, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, **nooit enige allusie** gemaakt hebt op het bestaan van een dergelijk opsporingsbericht (Vragenlijst, p. 2). Toen u met deze lacune geconfronteerd werd, antwoordde u enkel dat de vraag u niet gesteld werd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze verklaring biedt geen afdoende verschooning daar u door de ambtenaar van DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten en het daarenboven aan de kandidaat-vluchteling zelf is om dergelijk cruciaal element te vermelden, temeer dit opsporingsbericht aan de basis ligt van uw onmiddellijke vluchtaanleiding. Het niet eerder vermelden van een dergelijk feit, tevens de directe aanleiding tot uw vlucht uit Syrië, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat u op het einde van het gehoor op het CGVS **toevoegde** dat u behalve te zullen worden vervolgd omwille van desertie **ook valselijk beschuldigd zal worden omwille van het behoren tot de groep van A. (...) K. (...)** (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u dit element niet in uw vragenlijst hebt laten noteren, beweerde u dit wel degelijk te hebben vermeld aangezien u zich meent te herinneren dat er u toen dezelfde vraag, welke uw vrees bij terugkeer is, is gesteld geworden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nergens in de vragenlijst is er echter sprake van deze valse beschuldiging, dit terwijl het verslag u in het Arabisch werd voorgelezen en u het daarna ter akkoord ondertekend hebt zonder enige allusie te maken op het feit dat dit element niet zou zijn vermeld, net zomin hebt u zelf spontaan op de zetel van het CGVS enige melding gemaakt van lacunes in de vragenlijst van DVZ of enig ander probleem.

Daarnaast wordt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas andermaal bevestigd door het feit dat u en uw echtgenote, R. (...) A. (...) (OV 6.431.551), **tegenstrijdige verklaringen** met betrekking tot recente informatie over uw situatie in Syrië hebben afgelegd. Zo beweerde u dat tot op heden **de Syrische autoriteiten**, meerbepaald de **'shurta'** (politie), behalve die ene keer dat ze met het opsporingsbericht bij uw familie zijn langsgeweest, **niet meer naar uw familie zijn teruggekeerd**. Uw familie had hen toen duidelijk gemaakt niet te weten waar u bent (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 6). Uw echtgenote echter verklaarde dat u sinds uw verblijf in België van uw familie vernomen zou hebben dat er nog **regelmatig patrouilles** van de **'amn jaysh'** (militaire veiligheidsdienst) blijven langskomen waarop uw familie hen zou meedelen niet te weten waar u bent (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaring, bleef ze bij haar verklaring en voegde er zelfs aan toe dat u zelf deze informatie van uw familie vernomen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het feit dat jullie beiden uiteenlopende verklaringen hieromtrent afleggen wijst andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Gezien bovenstaande observaties bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève loopt, noch bent u erin geslaagd aan te tonen een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en uw gezinsboekje, hebben betrekking op uw identiteit en gezinssituatie, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, met name wat betreft hun reisweg, het opsporingsbericht en de beschuldiging van het behoren tot de groep van A. K., en de tegenstrijdigheid omtrent de bezoeken vanwege de overheidsdiensten. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekers geen bijkomende elementen te hebben.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn aangezien de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel, maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing van verzoeker wordt zijn asielaanvraag verworpen omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij beweert het land te hebben verlaten en naar België te zijn gekomen, (ii) zijn geloofwaardigheid ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij plots tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat hij tijdens zijn onderduikperiode in Kassab vernomen zou hebben dat er een opsporingsbericht op zijn naam was uitgeschreven terwijl hij hiervan geen enkele melding heeft gemaakt in zijn vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, (iii) hij ook pas op het Commissariaat-generaal stelde niet alleen vervolging te vrezen omwille van desertie, maar ook omwille van de valse beschuldiging te behoren tot de groep van A. K., terwijl hij dit element evenmin liet optekenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (iv) zijn verklaringen omtrent recente informatie over zijn situatie in Syrië tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn echtgenote hieromtrent, en (v) zijn huwelijksakte en gezinsboekje slechts betrekking hebben op zijn identiteit en gezinssituatie, zijnde gegevens die niet ter discussie staan.

Blijkens de bestreden beslissing van verzoekster wordt haar asielaanvraag verworpen omdat (i) zij haar asielaanvraag volledig steunt op de asielmotieven aangehaald door haar echtgenoot en in zijn hoofde een weigeringsbeslissing genomen werd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, en (ii) haar identiteitskaart, huwelijksakte en gezinsboekje slechts betrekking hebben op haar identiteit en gezinssituatie, zijnde gegevens die niet ter discussie staan.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Ofschoon de asielinstanties van de kandidaat-vluchtelingen mag verwachten dat zij, in het kader van hun medewerkingsplicht, correcte verklaringen en waar mogelijk documenten bijbrengen omtrent hun reisweg, stelt de Raad vast dat verzoekers hun reisweg op geen enkele manier aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers stellen dat de Commissaris-generaal zich met de motivering, met name dat het niet kan overtuigen dat verzoekers zonder enig document de grens overstaken aangezien controles aan de Syrische grens *“wel zeer goed mogelijk zouden zijn”*, beperkt tot een veronderstelling en dat hun smokkelaar heel professioneel te werk gegaan is waardoor het aan de hand van corruptie wel degelijk mogelijk was dat ze probleemloos konden vluchten. Daarmee ontkrachten zij echter de redenen niet waarom de Commissaris-generaal tot deze conclusie komt, met name omdat *“identiteitscontroles in Syrië en bij het oversteken van de Syrisch/Turkse grens hoe dan ook steeds zeer wel mogelijk zijn”* en *“[D]aarenboven (u) verklaarde (...) op het einde van uw verblijf in Kassab te hebben vernomen dat er een opsporingsbericht op uw naam was uitgevaardigd vanwege het plegen van desertie waardoor het niet meer dan logisch is dat u geseind zou staan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u dan bij een controle zonder enig document zou worden aangetroffen, is het dan ook niet meer dan logisch dat men een onderzoek naar u zou instellen en aan het licht zou komen dat u door uw autoriteiten zou worden*

gezocht.” Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoekers het risico zouden nemen betrappt te worden zonder papieren bij zich. Overigens, de Commissaris-generaal besluit niet dat verzoeker en zijn familie gecontroleerd werden, maar wel dat het ongeloofwaardig is dat zij het risico zouden gelopen hebben zonder documenten te reizen, gelet op de mogelijkheid op controle en de gevolgen daarvan.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift verklaren dat de valse paspoorten hen tijdens het traject Turkije – België voldoende dekking boden, hun reis over land gebeurde, hetgeen het risico op controles ernstig vermindert, en het niet nodig was hun paspoorten te bestuderen - hetgeen overigens niet strookt met verzoekers verklaring dat ze de namen in de valse paspoorten dienden te bestuderen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4) - aangezien het de chauffeur was die de paspoorten bij zich hield en niet de eisers, merkt de Raad op dat wel degelijk verwacht kan worden dat het vluchten met een vals document wordt voorbereid ten einde het risico op betrapping zoveel mogelijk te beperken. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, bestaat er bovendien wel degelijk een zeer groot risico dat verzoekers bij het binnenkomen van de Schengenzone worden gecontroleerd en, gelet op het feit dat deze controles individueel gebeuren, kan dan ook verwacht worden dat, in zoverre verzoekers daadwerkelijk illegaal naar België zijn gereisd, zij de belangrijkste gegevens in hun paspoort, zoals de naam, geboortedatum en geboorteplaats, kennen. Dat verzoekers, op hun naam na, geen enkele toelichting kunnen geven met betrekking tot het gebruik van hun vals paspoort, noch kunnen aanduiden door welke landen zij zijn gereisd, wijst dan ook op een gebrek aan medewerking. De verklaring dat zij enkel gezien hebben dat het rode paspoorten waren en dat verzoeker denkt dat het Bulgaarse paspoorten waren, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.6. Met betrekking tot hun eigenlijke asielmotieven, met name dat verzoeker beschuldigd wordt van desertie en het behoren tot de groepering van A. K., stelt de Raad vast dat verzoekers hier geen enkel begin van bewijs van voorleggen, ofschoon er een opsporingsbericht zou zijn uitgevaardigd tegen verzoeker. Zo asielzoekers niet noodzakelijk documenten dienen neer te leggen ter staving van hun asielrelaas, maar bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat zij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen afleggen, stelt de Raad daarnaast vast dat verzoekers het bestaan van een opsporingsbericht in hoofde van verzoeker en de beschuldiging te behoren tot de groep van A. K., onvermeld lieten in hun vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans mag van personen die beweren te vrezen voor hun vrijheid en leven, en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, redelijkerwijs worden verwacht dat zij van bij de aanvang van hun asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze aanbrengen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekers worden verwacht dat zij dergelijke essentiële elementen als het bestaan van een opsporingsbericht en een tweede grond van vervolging, zouden vermelden. De blote bewering dat verzoeker dit wel gemeld heeft maar dat dit volgens hem niet werd genoteerd, en hij niet kon inschatten of dit allemaal woord voor woord moest worden genoteerd, is niet ernstig aangezien hem gevraagd werd of hij nog iets wenste op te merken, het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch en hij het verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 9B, p. 3).

De Raad stelt verder nog vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of de Syrische autoriteiten nog naar verzoeker op zoek zijn en hem nog thuis opzochten. Zo verklaarde verzoeker dat de politie, op het ene bezoek na waar ze met het opsporingsbezoek bij zijn familie langsgingen, niet meer langsgesproken is bij zijn familie (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4 en 6), en verzoekster, hiermee tegenstrijdig, dat er nog regelmatig patrouilles langskomen bij de familie (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4). Daargelaten de naam van de overheidsdienst die zou zijn langsgesproken, is de verschoningsgrond dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van de stand van zaken niet aanvaardbaar aangezien verzoekster zelf verklaarde dat haar man dit zo vernomen heeft van zijn familie (p. 4). Verzoekers spreken zich in hun verzoekschrift overigens nog steeds tegen waar zij enerzijds stellen dat zijn familie in Syrië nog steeds speurders over de vloer krijgt en zij anderzijds verklaren dat zijn familie zegt geen enkel nieuws meer te hebben en de speurders blijkbaar niet meer zijn teruggekomen.

De blote bewering dat in hun thuisland de mensenrechten worden geschonden aangezien het een willekeur is om iemand al dan niet te arresteren, is niet voldoende om alsnog een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht

en het de taak van verzoekers is om hun vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. De geciteerde arresten betreffen individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben.

De Raad stelt vast dat verzoekers tenslotte stellen dat zij wel degelijk documenten hebben neergelegd ter staving van hun identiteit, hetgeen in de bestreden beslissingen niet wordt betwist. De Raad wijst er op dat het voorleggen van identiteitsdocumenten noodzakelijk is teneinde de identiteit en de afkomst van de betrokkene vast te stellen, doch dat de loutere voorlegging van dergelijke documenten het aangehaalde relaas en de vervolgingsfeiten niet kunnen aantonen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker het opsporingsbevel waarvan sprake in zijn verklaringen niet voorlegt, evenmin als het bewijs dat hij in Syrië effectief zijn legerdienst vervulde en dat hij voor desertie wordt gezocht of veroordeeld is.

2.7. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegepast als men overtuigd is van verzoekers hun algemene geloofwaardigheid en wanneer hun verklaringen coherent en aannemelijk zijn (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de réfugié*, 1992, 204-205). In casu kunnen verzoekers bezwaarlijk voorhouden dat ze wel degelijk de waarheid hebben verteld en op deze manier de nodige medewerking hebben verleend aan de asielinstanties waardoor verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.8. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Voor zover zij zich zouden beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun gezamenlijk asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissingen op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekers uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekers niet als vluchtelingen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS